

INTERN

UFO-Sverigeinformation

**Konfidentiellt textmaterial ENBART avsett för UFO-Sveriges lokalgrupper, distriktschefer, fältforskare och övriga aktiva medarbetare inom Riksorganisationen UFO-Sverige.
INNEHALLET FÅR ICKE DELGES TREDJE PART.**

Utgives av Riksorganisationen UFO-Sverige.

Redaktionens adress: SAT/Mats Nilsson,

Östra Thulegatan 43, 733 00 SALA.

Redaktionens telefon: 0224/ 1 7 7 7 1

Tryckning och distribution: Leif Andersson,

Ryd, 380 60 FÄRJESTADEN. Tel. 0485-373 33

Utkommer ca 10 gånger per år. Prenumeration 40 kronor för kalenderår genom inbetalning av beloppet till postgiro-konto 35 44 51-7 Leif Andersson.

Deltagarantalet på årets enda planeringskonferens var faktiskt minimalt. Jag skulle inte sagt något om det hade varit dyr inträdesavgift m.m. Det enda som kostade var resa och mat. Ja maten föresten, förrätt, varmrätt och efterrätt, allt för 36:-. Den som kallar det dyrt, han kan gärna stanna hemma. Återstår då resan. Vi som bor i Mälardalen ska inte klaga när det finns entusiaster som vår vän Gunnar Thorén från Kiruna som får resa i två dagar och ändå ställer upp. Jag kan ju nämna som hastigast att sträckan Kiruna - Stockholm motsvarar på ett ungefär sträckan Stockholm - Rom. Det säger väl en hel del.

Jag vill också här passa på att tacka Stockholms UFO-förening för det arbete de lagt ner och för den goda stämning som rådde hela tiden.

Höjdpunkten kom efter lunch då f.d. timmerman Stig Ekberg hade inbjudits. Han behöver nog ingen närmare presentation, säger man bara "Väddöfallet" så vet alla vem han är. Han hade även med sej metallbiten som han förevisade.

I detta nummer av Interntidningen så ber Västerås Tvärvetenskapliga Förening om hjälp och råd med utställningsmaterial till UFO-80.

Så fatta nu luren eller pennan och tag kontakt med dem, om vad ni har att erbjuda till utställningen. På det viset får även ni reklam.

M a t s

+-----+

DÖD LANDADE FLYGPLAN:??ELLER ???

Efter en luftstrid under förra världskriget, som utkämpades av två brittiska jaktplan, försvann ett av dem i ett moln. Det var ett plan av typen RE 8 och besättningen bestod av två australiensare. När de inte återvände till sin bas ströks deras namn från rullan och de ersattes av två andra flygare.

Flera timmar senare siktades planet ovanför flygfältet. Det kom ned i glidflykt med stoppad motor och gjorde en perfekt landning - men ingen steg ut ur det.

Flygfältspersonalen kom springande och skakade den orörige piloten och spanaren. Båda var döda. De hade varit döda i flera timmar. Men planet hade fortsatt flyga tills bensinen tog slut.

Historien återfinns i officiella brittiska dokument. Planet kan ha fortsatt att flyga tack vare sin egen jämnvikt, det kan ha landat på grund av ovanlig tur, det kan ha återvänt till sitt flygfält genom någon sällsam slump. Det är inte någon lättfattlig förklaring, men det är inte lättare att försöka utreda vad som hände bakom det moln, som skymde planet. Det är kanske därför somidöt var lättare att låta hela historien falla i glömska.

PROTOKOLL

fört vid Riksorganisatinen UFO-Sveriges planeringskonferens
i ABF-husets Katasal, Stockholm 1979-10-20.

Närvarande:

Aaro Laine	Enköping	Jan Johansson	Stockholm
Svea Eklund	Enköping	Maria Persson	Stockholm
Birgitta Andersson	Enköping	Ricci Törnqvist	Stockholm
Arnold Idebring	Enköping	Lotta Spångberg	Stockholm
Jörgen Granlie	Enköping	Peter Andersson	Stockholm
Gunnar Thorén	Kiruna	Monica Johansson	Köping
Christer Nordin	Stockholm	Karl-Olov Pettersson	Köping
Lena Rosenberg	Stockholm	Thorvald Berthelsen	Köping
Heikki Virtanen	Stockholm	Jan Eriksen	Västerås
Christer Lind	Stockholm	Tove Eriksen	Västerås
Björn Gävert	Stockholm	Mats Nilsson	Sala
Annika Nordin	Stockholm	Håkan Ekstrand	Sala
Göran Norlén	Stockholm	Anna-Nita Nilsson	Sala
Pia Eweman	Stockholm	Jan Tihkane	Sala

§1. Planeringskonferensen öppnades av Stockholms UFO-förenings ordförande, Christer Nordin, som hälsade alla medlemmar välkomna.

§2. Till mötesordförande valdes Christer Nordin och till sekreterare valdes Annika Nordin.

§3. Till justeringsmän valdes Heikki Virtanen och Jan Johansson.

§4. Västerbergslagens UFO-förenings skrivelse (se bilaga 1) kommenterades. I anslutning till detta uppläste Thorvald Berthelsen en svarsinlaga (se bilaga 2).

§5. Ideer om hur man kan förbättra Riksorganisationen UFO-Sveriges ekonomi samt det nordiska samarbetet diskuteras gruppvis.

§6. Det framkom att Stödfondens kapital för närvarande är ca 80 kr. I samband med detta, diskuterades statsbidrag. Kravet för det är dock 3000 medlemmar under 25 år.

§7. Mötesordförande lämnade ordet fritt.

Thorvald: Man skulle kunna använda sig av "tiggARBREV", men risken finns att det kan gå rutin i detta, varför denna metod endast bör användas i nödfall.

Det är viktigt att det finns en reservfond, som kan tas till vid kostnadskrävande utredningar och som bidrag till den lokalgrupp som vill ordna riksstämman.

Annika: Anslutningsavgiften från lokalföreningarna till riksorganisationen borde bestå av en del, som automatiskt går till stödfonden. Exempelvis 1 krona per medlem.

Thorvald: Samtycker till ovanstående förslag och tillägger att man kanske endast skulle ta ut denna extraavgift av de medlemmar som är förvärvsarbetande.

Arnold: Det vore fel att endast ta ut denna avgift av förvärvsarbetande, eftersom de som studerar säkert skulle känna sig diskriminerade då.

Jörgen: Instämmer i Arnolds yttrande. Det är ju trots allt frågan om EN krona per år!

Thorvald: Tar efter denna motivering tillbaka sitt förslag om att avgiften endast skulle gälla förvärvsarbetande.

Jan J.: Vid varje föredrag eller evenemang som lokalföreningarna anordnar, skulle man kunna lägga på en krona extra i entreavgift, som sedan skall skickas in till stödfonden.

Göran: Man skulle kunna samla in ca 3 kronor per medlem vid 4 olika mötestillfällen, för att sedan skicka pengarna till stödfonden.

Jörgen: Tyvärr, är det väl så att många medlemmar sällan eller aldrig, sluter upp på träffarna. Det innebär då att endast de aktiva medlemmarna skulle "drabbas" av debiteringen.

§8. Under konferensen framgick vikten av att det alltid måste finnas pengar i stödfonden. Risken är annars att intressanta svenska UFO-fall inte kan publiceras i tidningen UFO-Information på grund av bristande utredningresurser, som dålig ekonomi medför.

§9. Möjligheten att sälja tidningen UFO-Information över disk diskuterades, men det framkom att ca 30.000 ex. måste säljas om det skulle ge någon vinst pga de höga administrationskostnaderna. Den enda möjligheten där, är om man kan träffa privata avtal med affärsinnehavare.

- §10. Önskemål ifrån rapportcentralen inkom om att fältforskar-
na skall försöka färdigställa sina rapporter lite mer
innan rapporterna skickas in. Det skulle avlasta rapport-
centralen betydligt.
- §11. De lokalgrupper som planerar någon form av evenemang och
vill få in programmet i "UFO-Information" skall insända
programmet senast 3 månader innan evenemanget skall gå
av stapeln.
- §12. Jan Eriksen informerade om att UFO 80 planeras hållas
under vecka 27 i Västerås. Kulturnämnden i Västerås
ställer sig positiv till expon och Jan såg ljus på
det hela.
- §13. Håkan uppmanade lokalföreningarna att skicka in ideförslag
till tidningen "Intern UFO-Sverigeinformation" efter hand
som ideerna "kläcks", så att ingen sitter och håller på
fina ideer.
- §14. Planeringskonferensen hade inbjudit Stig Ekberg, känd
från det så kallade "Väddö-fallet". Stig redogjorde för
sin upplevelse som han hade tillsammans med en god vän .
1959, samt visade upp en bit av den beryktade metallbit
som upphittades på platsen för händelsen.
Konferensdeltagarna samlade in ett ekonomiskt bidrag, för
att överlämna till Stig. Han avböjde dock all ekonomisk
ersättning och donerade istället summan till UFO-Sveriges
stödfond!!
- §15. Mötesordförande avtackade Stig Ekberg samt tackade å
riksorganisationens vägnar för den fina gesten ifrån
Stigs sida. Planeringskonferensen förklarades sedan
avslutad.

Vid protokollet:

Annika Nordin

Annika Nordin

Justeras:

.....

Heikki Virtanen

.....

Jan Johansson

Box 71
S-771 01 LUDVIKA, Sweden
Tel. 0240-61288, 41020

Ludvika, 79 06 29

Till ALLA UFO-FÖRENINGAR I SVERIGE

VÄSTERBERGSLAGENS UFO-FÖRENING LÄMNAR RIKSORGANISATIONEN UFO -
SVERIGE

Västerbergslagens UFO-förenings medlemmar beslutade enhälligt i det extra föreningsmöte som ägde rum torsdagen den 7 juni 1979, att föreningen skulle avsäga sig medlemskapet i UFO-Sverige. Mötet beslutade också att skicka en skrivelse till alla UFO-föreningar i Sverige, för att klargöra varför vi tagit detta steg.

Frågan om vi skulle lämna Riksorganisationen eller inte togs upp i december månad, och då ansåg medlemmarna att det var värt att stanna och försöka ändra och påverka Riksorganisationen, samtidigt som vi skulle hjälpa andra grupper att öppna ögonen. Men det visade sig i den sista riksstämman, att så var inte fallet. Bl.a. att Västerbergslagen hade flera motioner än någon annan förening, men dessa togs inte upp. Det underliga var att samtliga våra motioner avslogs. Men grundprincipen av våra motioner togs upp av f.d. Centralgruppen (Köpings UFO) och dessa godtogs.

Den här historien är äldre än många tror. I själva verket började det, när ordförande i Västerbergslagens UFO-förening gjorde en kurs i Stockholm med en grupp som heter U.R.D. (UFO RAPPORT och DATA). Avsikten med kursen var att samla så mycket fakta om de diverse UFO fallen, för att sedan mata in i en data maskin. Detta för att lättare kunna studera de olika fallens egenskaper, prof. Saunder och prof. Hynek båda i USA, använder samma system. Då ordförande Juan Manzanares gjorde kursen var det den 27 mars 1976. Kursledare var Sten Lindgren, som tidigare hade arbeta i en annan UFO-grupp. Juan Manzanares och tre andra kursdeltagare övernattade hos Sten Lindgren som gav de ett mycket högt prov på gästfrihet.

Då URD bildades ingick även Thorvald Berthelsen i ledningen. Han svarade för UFO-frågor.

Under riksstämman i Örebro (1976) blev Thorvald Berthelsen vald till UFO-Sveriges ordförande och Köpings UFO-förening som Centralgrupp. Då Juan Manzanares träffade Thorvald Berthelsen, berättade han om kursen inom URD-regi. Thorvald ansåg att det var bra, men att han skulle avsäga sig. Mer fick inte Juan veta då.

I augusti -76 bildades Ludvikas UFO-förening. Juan Manzanares tillsammans med sin son arbetade aktivt även för URD. Juan hade kontakt med Sten Lindgren p.g.a ett brev på spanska som Juan översatte. Det måste påpekas att Juan Manzanares hade tackat Sten Lindgren per brev och skickat en liten present för hans gästfrihet.

Den 20 januari -78 bildades Västerbergslagens UFO-förening, det var Ludvika och Bärke UFO-föreningar som gick samman. 25 medlemmar av den nya förening åkte till riksstämman i Stockholm i mars -78. Det var då "andra kapitel" i den här historia skrevs ner.

Vi protesterade för sättet att driva interna förhandlingarna och även begärde vi en ekonomisk berättelse, någon sådan har vi ännu inte fått.

UFO 78 och Planeringskonferansen i Nyköping blev efter diskussioner bestämt att det skulle protokollföras. Man kom överens om att Västerbergslagens UFO-förening skulle arrangera en två-dagars Planeringskonferans i Ludvika någon gång i december månad samma år. Misstankarna hade vuxit mot oss, om att vi skulle arbeta ihop med en annan UFO-grupp, och en medlem (med familj) i Västerbergslagens UFO-förening, som besökte UFO-78, blev tillfrågad om vi i Ludvika arbetade för en annan UFO organisation i södra Sverige. Närmare med GICOFF. Medlemmen blev förvånad och visste inte vad det var frågan om, det måste påpekas, att han var styrelseledamot i Västerbergslagens och en av grundare till Ludvika UFO-förening.

Västerbergslagens UFO-förenings sekreterare begärde per brev från Centralgruppen, namn och adress på UFO-Sveriges medlemmar (för att skicka information om planeringsträffen i Ludvika) men han fick blankt nej. Vi undrade vad det var och vi fick till svar att det inte skulle lämnas. Vi behövde bara skicka till fältforskare och föreningar.

Relationerna blev mer och mer kalla mellan Västerbergslagens UFO-förening och Centralgruppen.

Under fältforskarkursen i Kolsva hösten -78 ställde 12 medlemmar från Västerbergslagens UFO-förening upp, och där fick ordförande Juan Manzanares tillfälle att träffa Thorvald Berthelsen, det fanns bara två tillfällen då de ostörda kunde prata med varan.

Thorvald klargjorde då att vi låg bakom någon sorts maktkupp för att ta ledningen i UFO-Sverige och konsekvent ha tillgång till

UFO-Sveriges medlemsregister. Att det var tydligt att vi arbetade med vissa grupper som hade intresse i UFO-Sverige.

Juan Manzanares försäkrade Thorvald Berthelsen att han och Västerbergslagens UFO-förenings ledning att aldrig haft en tanke på att kandidera som centralgrupp, vi kände oss inte mogna och hade interna problem.

Att Västerbergslagens UFO-förening ville förbättra och dela arbetsbördan med Centralgruppen (som många gånger hade klagat för att inte få hjälp) och bygga upp en stark ledning, men det misstolkades även det.

Thorvald berättade att 1973 "någon" tagit UFO-Sveriges medlemsregister och skickat till en konkurrerande UFO-grupp och det var därför de inte ville under några omständigheter lämna den ifrån sig. Manzanares försäkrade en engång att det inte fanns intresse för medlemsarkiv, men förgäves

Vi arrangerade de två dagars planeringskonferens i Björsjö och gick med förlust p.g.a. många anmält sig och backade ur i sista stund eller att de inte var närvarande eller, inte betalade.

Konferensen öppnade dörrarna till bättre samförstånd. (Åtminstone trodde vi det.). Under hela hösten arbetade vi inom Västerbergslagens UFO-förening för UFO-Sverige. Många brev och diskussioner kom i Intern UFO-Information, som inte gjorde saken bättre (klimatet). I december-78 togs frågan upp om fortsatt medlemskap eller ej i UFO-Sverige. Och medlemmarna röstade för att fortsätta i UFO-Sverige. Under mötet, tre medlemmar från Västerbergslagens UFO-förening ställde upp som valberedning inför Riksstämman i april 1979.

I samtal med Thorvald hade denne lovat oss två mandat, men när Västerbergslagens UFO-förenings ombud kom till Köping fick de bara ett.

Från den riksstämman fick styrelsen följande rapport från ombudet Bernt Berglund:

"Vid riksstämman i Köping blev det en del diskussion omkring ekonomin inom UFO-Sverige. Eftersom jag var utsedd som föreningens ombud, ville jag ta upp vissa frågor som stod skrivet i Verksamhetsberättelsen.

Vid punkten revisorernas berättelse frågade jag i första hand efter den ekonomiska rapporten. Det visade sig att det inte fanns någon. Förra året var det samma sak. Vi blev lovade en rapport senare, vilken ännu inte kommit.

Påpekade även för revisorerna om protokollen, när jag ansåg att 75.000:- kronor kan man inte bolla med hur som helst och då inte bara i balansräkningen. Ville ha en specificerad ekonomisk rapport.

Tidningen UFO-Information redovisade sin ekonomi i balansräkningen. Jag ställde då frågan enligt en artikel i verksamhetsberättelsen där det står skrivet " att varje år erhållets 10.000-tals kronor som inte syns i bokföringen". Vid detta påpekande blev Carl Axel Jonzon som sköter tidningen, 'förbannad' och ansåg att jag inte hade med det att göra. Eftersom jag är medlem och betalar min tidning anser jag att jag har min fulla rätt att få reda på vart mina pengar tar vägen. Tyvärr var jag ensam om den tanken de de övriga ombuden inte yttrade sig. När ställde frågan om inte de var intresserade vart deras pengar tog vägen.

-Revisorernas berättelse godkändes med 20 röster mot 1.

-Ansvarfrihet fick styrelsen med 15 röster mot 1. 4 röster saknades.

Efter beslutet om ansvarfrihet begärde jag ordet och ansåg i och med detta beslut kommer Västerbergslagens UFO-förening att ta upp frågan om fortsatt medlemskap i UFO-Sverige."

Det är beklagligt att sådant får förekomma. Vem eller vilka är det som bestämmer i UFO-Sverige?

Vi har blivit anklagade för spionage, sabotage, kupp osv. osv. och det enda vi siktade på var att försöka hjälpa UFO-Sverige genom att alla grupper skulle ha mer inflytande i ledningen och samtidigt hjälpa alla föreningar, som nu betalar medlemsavgift. De får ju ingen hjälp alls.

När det gäller UFO-Information är det fantastiskt att Carl-Axel Jonzon kallar det "hans tidning" och att det hade inget att göra med UFO-Sveriges ekonomi. Man kan läsa på andra sidan av UFO-Information: "Organ för Riksorganisationen UFO-Sverige". Då är det inte Carl-Axel Jonzons utan alla föreningar och prenumeranter.

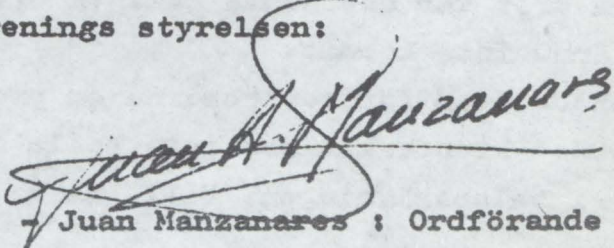
Vi tror att det bästa för oss är att lämna UFO Sverige.

Vi kommer att ge ut vår medlemstidning UFO-Nytt och fortsätta arbeta för att utveckla oss.

Det har blivit ett långt brev det här, men det var nödvändigt för att Ni skulle veta hur det låg till, och inte höra (som många redan har gjort) från de i f.d. Centralgruppen.

Vi önskar att kunna fortsätta kontakten med Er, även när vi inte längre tillhör Riksorganisationen UFO-Sverige.

I Västerbergslagens UFO - förenings styrelsen:

- Juan Manzanares : Ordförande -

MED LÖGNEN SOM FRÄMSTA VAPEN....

har Västerbergslagens UFO-förening, i en skrivelse daterad 1979-06-29, gått ut med ett häftigt angrepp på Riksorganisationen UFO-Sverige. Smutskastningen är, som tidigare, av det "luddiga" slaget och bygger på okunnighet, bristande kännedom om UFO-Sveriges stadgar och verksamhet. I denna röra har även insprängts rent lögnaktiga påståenden.

Eftersom jag (Thorvald Berthelsen) personligen och "f.d.centralgruppen" även figurerar i dokumentet har jag ombetts att gå i svaromål och jag skall göra detta så kort som möjligt:

Det skall från början framhållas, att det inte är något fel med medlemmarna i Västerbergslagens UFO-förening - de har samma ambition och ärliga uppsåt som medlemmar i övriga UFO-föreningar. Flera medlemmar i Vb. har också ringt och beklagat samt tagit avstånd från denna skrivelse.

Trakasserierna leds och styrs av föreningens sekreterare Bernt Berglund, som genom en rad manövrer har tillskansat sig det egentliga inflytandet i föreningen. Han har också med förvånansvärd framgång lyckats påverka övriga styrelseledamöter, och speciellt föreningens ordförande Juan Manzanares, som nu förmåtts att underteckna skrivelsen. Tidigare agerade Berglund som bekant ensam.

1) Den första lögnen är påståendet att: "Vb. hade flera motioner än någon annan förening, men dessa togs inte upp".

Samtliga motioner som inkom publicerades i löpnummerföljd i Int.UFO-Sverige-information i god tid före riksstämman och togs upp vid förhandlingarna.

2) Andra lögnen är att jag (T.B.) ingick i URD:s ledning.

Jag har aldrig ingått i URD:s ledning. Jag hade ett rent konsultuppdrag kallat "Nationell samverkan i UFO-frågor". Det bestod i att utröna förutsättningarna och möjligheter för en samverkan i rapporthanteringen mellan UFO-Sverige, URD och främst GICOFF. Juan Manzanares innehar denna funktion idag, och det kanske kan imponera lite på vänner och bekanta om han säger sig sitta i ledningen för International URD Foundation.

3) Jag blev inte vald till ordförande för UFO-Sverige vid riksstämman 1976. Riksstämman valde en centralgrupp, som i sin tur (dagen efter) på hemorten förrättade interna val och utsåg de fem ledamöterna. Detta förfarande har som bekant ändrats genom senaste riksstämman. Påståendet visar den genomgående oförmågan att sätta sig in och förstå UFO-Sveriges stadgar.

4) Juan Manzanares påstår, att han tillsammans med sin son arbetade aktivt även för URD.

Det är bra (och ärligt) att detta äntligen kan dokumenteras - tidigare har han förnekat detta.

Om man arbetar inom en organisation som UFO-Sverige kan man uppenbart inte samtidigt arbeta för en annan intressegrupp inom samma verksamhet, speciellt inte när UFO-Sverige antagit en avvaktande försiktig hållning till ett sådant ev. samarbete, vilket stadfästes på 1975 års riksstämma. Förfarandet kan t.ex. jämföras med strafflagens rubricering: Trolöshet mot huvudman.

5) Någon speciell ekonomisk berättelse, utöver den balansräkning som presenterades, begärdes inte av Vb. vid 1978 års riksstämma. Denna begäran kom istället i brev från Berglund. Inte heller hördes några protester från Vb. under de interna förhandlingarna - de kom också per brev i efterhand.

6) Motiveringen att inte lämna ut medlemsregistret har avhandlats utförligt i Int.UFO-Sverigeinf. hösten 1978. Om Vb. kunnat tillskansa sig förteckningen hade sannolikt denna förtalsskrift skickats ut även till UFO-Sveriges enskilda och passiva medlemmar.

7) I skrivelsen försöker man påskina att UFO-Sveriges ombud och deltagare från lokalgrupperna inte betalat deltagaravgiften på 120 kronor för planeringskonferensen i Björnsjö (Ludvika), och därmed förvällat Vb. en ekonomisk förlust. Sanningen är istället att Vb. tillämpade förskottsbetalning till sitt postgirokonto för deltagande. Ett fåtal, som bevisligen betalat in sin avgift på 120 kronor vardera, kunde inte inställa sig p.g.a. laga förfall. Dessa har inte fått tillbaka några pengar (och inte heller begärt detta) och skall således inte beskyllas för att ha orsakat Vb. någon förlust av ekonomisk art.

8) "Under hela hösten (1978) arbetade vi inom Vb. för UFO-Sverige", skriver Manzanares. Hade man inte gjort det tidigare??

Hösten arbete bestod i att bombardera dåvarande centralgruppen med brev, skrivelser och telefonsamtal. All viktig verksamhet blev lidande genom att trakasserierna krävde extra möten och utskrift av svarsinlagor och brev. Arbetet "för UFO-Sverige" verkade syfta till att åstadkomma en total handlingsförlamning och slå undan benen på dåvarande centralgruppen.

9) "I samtal med Thorvald hade denne lovat oss två mandat".

Sedan när kan en enskild ledamot i centralgruppen dela ut mandat efter eget gottfinnande? Fördelningen av mandat sker enligt mycket strikta regler och bygger på resp. medlemsgruppers medlemsantal. Mandatfördelningen tillkännages först när de interna förhandlingarna startar. Anvisningar om mandatfördelningen finns i anslutning till UFO-Sveriges stadgar. Vb. hade skickat två ombud! Enligt stadgarna representeras varje lokalgrupp av endast ett ombud.

10) En ekonomisk rapport avseende UFO-Sveriges räkenskaper lämnades vid de interna förhandlingarna.

11) Av tradition har även UFO-Informationens ekonomiska verksamhet redovisats vid riksstämmorna. Denna riksstämma var den särskilt omfattande och bl.a. nämndes: "att varje år erhålles 10.000-tals kronor som inte syns i bokföringen". Det här är gåvor i form av olika art - alltså inte donerade pengar. När vi t. ex. plockar ihop tidningen brukar fru Jonzon bjuda på både kaffe och middag - kostnader som inte tas ut. När vi åker bl.a. upp från Mälardalen olika lokalgrupper (40 -50 mil varannan månad) för att plocka ihop tidningen får vi själva bekosta bensin och bilkostnader. Det tar vi inte heller ut från UFO-Information! Allt sådant här blir med tiden tiotusentals kronor - men det kanske är svårt att begripa för Berglund, som aldrig någonsin ställt upp på sådana jobb.

Det bör också här nämnas att Vb.:s ombud (Berglund) under förhandlingarna begärde att riksstämman skulle avbrytas och ny riksstämma utlysas senare. Ett agerande helt i strid med UFO-Sveriges stadgar i vilka det klart och tydligt anges hur extra riksstämma utlysas.

Att Carl-Axel Jonzon blev "förbannad" är väl förståeligt, efter sådana skamliga angrepp. Berglunds temperament låg dock åtskilliga grader högre och han befann sig i sitt upphetsade tillstånd tidvis på helt fel punkt i dagordningen. Förhandlingarna leddes dock av en speciellt inhyrd professionell

mötesordförande varför, efter tillrättavisning, förhandlingarna kunde fortsätta i en lugnare anda.

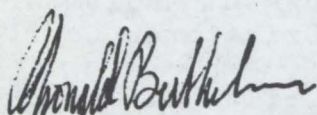
12) "Vem eller vilka är det som bestämmer i UFO-Sverige?"

En insinuation av grövsta sort, som inte fordrar något svar !

Att Västerbergslagens UFO-förening nu lämnat UFO-Sverige beror på att Berglund-falangen inom dess styrelse kört fast i sina försök att skapa byråkrati och handlingsförlamning inom Riksorganisationen UFO-Sverige. Sannolikt kommer nu denna destruktiva kraft att vändas inåt och förstöra Västerbergslagens UFO-förening som sådan.

Det är bara att beklaga denna skrämmande händelseutveckling, som påbörjades i januari 1978.

Köping 1979-10-19

Thorvald Berthelsen

UFO 80

TILL SAMTLIGA FÖRENIGAR

Västerås Tvärvetenskapliga Förening har beslutat att arrangera en UFO-Vecka sommaren 1980. Det kommer att bli vecka 27, så därför bör du redan nu boka in denna vecka.

VTF gör dessutom här en framställan om att få låna allt utställningsmaterial som ni har, då det är onödigt att lägga ner jobb på något som redan finns. Om ni har något som ni skulle vilja låna ut kontakta då VTF.

Västerås Tvärvetenskapliga Förening

Box 13024

720 13 VÄSTERÅS

?

I den egendomliga samling av orientalisk konst, som tillhörde den berömde franska författaren Pierre Loti, fanns en moské, vilken han själv hade byggt. På dess golv såg han en gång, kort före sin död, spåret av en barnfot.

Han vaknade ofta av att det knackade i moskén. Medlemmarna av hans hushåll hörde även knackningarna. När författaren Courteline besökte Loti hörde han dem likaså.

En dag steg Loti in i miniatyrmoskén kort efter att knackningarna hade upphört. På golvet syntes märken av små fötter. Många ansra gånger såg Loti dessa fotspår. Inga barn hade varit i rummet, och de kunde inte heller ha kommit in i det.

År 1923 dog Loti. Ingen lyckades någonsin ge en förnuftig förklaring på "småttingarnas" fotspår.

USO ?

Klockan var 3 på morgonen den 10 juni 1909 och Danska Östasiatiska Kompaniets ångare BINTANG stävade genom mörkret i Malackasundet, när kapten Gabe fick syn på ett jättelikt roterande hjul av ljus, som tycktes röra sig framåt alldeles under vattenytan. Han säger själv:

"Långa ekrar strålade ut från en centralpunkt omkring vilken hela systemet tycktes röra sig".

Hjulet hade så jättelika proportioner att blott ena hälften därav var synlig medan andra hälften tycktes ligga bortom horisonten.

Kapten Gabe övertygade sig om att ljusstrålarna inte kunde komma från någon bekant ljuskälla. Inga andra fartyg var i sikte. Strålarna kunde inte heller komma från ljusen på BINTANG, ty de roterande ekrarna var alltför vidsträckta, kom från ett annat håll och rörde sig med en annan hastighet än fartyget. Det väldiga strålände hjulet kom långsamt närmare fartyget, men blev såningom mattare och tycktes liksom sjunka djupare ned i havet. Till slut försvann det.

Vad försegick det för sällsamma ting under havsytan denna juninatt? Vilket svaret än är finns kaptens berättelse tryckt i en av Danska Retrologiska Institutets publikationer. 12

ORDET FRITT

Apropå Planeringskonferensen.

Lördagen den 20 okt anordnades en planeringskonferens av Stockholms UFO-förening. Har inte tidigare deltagit i en dyl, ingen skada skedd.

Vad jag tyckte var lite konstigt, det fanns ingen dagordning, 6 - 7 föreningar var representerade av landets samtliga föreningar. Inte konstigt med det heller, med tanke på kostnader det medför.

Man diskuterade ca tre timmar hur man skulle ta ut en krona per medlem till stödfonden, som jag hyser stor respekt för. Men skulle man inte kunna låta föreningarna, som inte kan representera, i god tid till konferensen, skriva ned sina önskemål till i vårt fall vår förtroendevalde i centralgruppen, som då fick föra vår talan. Vi kunde kanske då få en saklig debatt om saker som ligger oss nära.

Att inte alla föreningar har råd att sända ombud till stämmor och konferenser förstår jag, herr Berthelsen snuddade, som hastigast vid en sak jag nämnt i vår förening.

Vid ett flertal tillfällen och det var tillsättandet av en resefördelningsnämnd vid sådana tillfällen då det gäller att samla så många som möjligt från Sveriges alla hörn, då kanske vi kunde få större anslutning till stämmor och konferenser.

Betr planeringskonferenser anser jag vara viktigt forum och mera PR måste till för att få fullt gehör för vad det kan betyda. Alltså till nästa gång, låt trummorna ljuda.

Vän av organisationen och ordning

+-----+

SKEPPET GLORIANA

Historien om briggen Mary Celeste är en av de mest berömda gåtorna i sjöfartens hävder. I och för sig är det emellertid rätt underligt att den så helt och hållet undanträngt mysteriet med skeppet Gloriana, som är och förblir en av havets sällsammaste hemligheter.

År 1775 siktades den brittiska briggen Gloriana av en valfångare på kryss vid Grönland. Briggen följde en skenbart mållös kurs genom drivisen. Riggen var frusen, skrovet nedisat och höga snödrivor täckte däckets.

Glorianas kapten påträffades sittande vid sitt skrivbord med loggboken framför sig i vilken han tydligen hade velat göra en helt vanlig anteckning. Men den var oavslutad - och kaptenen var död och frusen till sten.

På skeppet anträffades liken av besättningen, alla i normala ställningat, samt även kroppen av en kvinna. De var alla stelfrusna. Ombord fanns rikliga förråd med vatten och livsmedel. Det fanns inget upptänkligt skäl varför alla dessa människor på Gloriana skulle ha dött så plötsligt, att de inte ens hunnit avsluta vad de hade för händer - så plötsligt att kaptenen inte ens hann slutföra anteckningen i loggboken.

Anteckningen var daterad den 11 November 1762 - tretton år innan dödsskeppet anträffades av valfångaren.

DEN LÅNGA VÄGEN FRÅN MÅNEN

Vad har hänt med månmännen? Har de svindlande upplevelserna förändrat dem - fått dem att se på vår tillvaro och på vår värld med andra ögon?

Det var en varm aprilkväll i Cocoa Beach rymdstaden söder om Cape Kennedy. Det var kvällen efter det att Apollo 16 hade lyft och dundrade ur eldmolnen och genomborrat det blå himlavalvet, på väg bort mot evighetens svarta djup. Den näst sista expeditionen till månen.

Runt om i Cocoa Beach pågår launch-parties - startfester - en sådan kväll. Jag var inbjuden till en av några vännar i rymdbranschen. En elegant enplansvilla omgiven av en armada av parkerade bilar. Ett hundratal gäster trängdes på gräsmattan med glas och assietter i händerna. Kulört belysta palmer slokar i Florida-skumningen. Månen har gått upp som en orangeröd apelsin, men den är det ingen som tittar på.

Vid ett bord av kanten vid swimmingpoolens belysande vatten står en man som skär upp bitar av en väldig gräddtårta som är krönt med ett Apollo-skepp i marsipan. Han säger inte mycket, bara ler och delar ut tårtbitar bland en skock unga damer som ser på honom med beundrande blickar.

Jag tyckte mig känna igen mannen i den diskreta mörka kostymen. Ja visst, det var astronauten James Irwin, han som hade varit på månen med den förra expeditionen - Apollo 15. nio månader tidigare. Han och kollegan David Scott var de första som körde omkring i bil i månlandskapet, bland berg och raviner i den ofantliga öknen som bär namnet Regnens Hav.

På min fråga om vilka uppgifter han hade framför sig, svarade Irwin att han nästa dag skulle flyga tillbaka till Houston för att delta i kontrollcentralens arbete och hålla kontakt med Apollo 16-männen under deras utflykter på månytan. Han nämnde då ingenting om att han redan begärt avsked från sin astronauttjänst.

En kort tid senare - när Apollo 16 lyckligt hade återvänt, och Irwin hade fullföljt sitt sista uppdrag att ge kollegerna råd och anvisningar via radion från jorden - tog han ett steg som ingen hade väntat sig.

James Irwin stod på en estrad och predikade för ett religiöst massmöte. Som fond bakom sig hade han en jätteförstoring av en startande månrocket omvärd av eldmoln med texten: UPP MOT NYA HORIZONTER.

Någonting hade hänt med honom långt därute i rymden, på en annan värld. När han stod i månöknen, på mark som varit orörd i miljarder år, orörd sedan skapelsen... Med den evigt svarta stjärnbeströdda månhimlen ovanför... Med jorden svävande på denna himmel, som ett litet blåvitt klot i universums ofantliga tomrum...

"Det var en sällsam upplevelse", säger James Irwin. "Det var en känsla av hänförelse, en känsla av att någon var med mig och vakade över mig, skyddade mig."

Astronauten startade en organisation som han kallade "High Flight" (hög flykt) med högkvarter i Colorado Springs. Han har blivit en kringresande evangelist som vittnar om sitt "andliga möte med Gud på månen".

Han berättar för åhörarskarorna om sina vandringar och bilfärder på månen, men han gör det med helt andra ord än det fackspråk som astronauterna använder i sina rapporter till NASA. Han talar om månslätterna och månbergens skönhet, om Guds närvaro överallt i universum.

James Irwin och hans kollega på Apollo 15, David Scott, blev på sin tid inte minst kända för "kuppen" att medföra ett hundratal frankerade kuvert till månen, vilka sedan såldes till en västtysk frimärkshandlare för cirka 20 000 dollar. Irwin avstod sedan från sin andel i vinsten och har förklarat att "mötet på månen med Gud" var den främsta anledningen till detta beslut.

David Scott har också slutat som astronaut men är kvar i Houston som teknisk assistent. Den tredje Apollo 15-mannen, Alfred Worden som satt kvar i rymdskeppet kretsade kring månen, är nu testpilot i flygvapnet.

Hur har det gått för den förste mannen på månen? Världsberömda Neil Armstrong befälhavaren på Apollo 11, som klev ner från månlandaren och sa, "det är ett litet steg för en man, men ett gigantiskt steg för mänskligheten".

Han kunde själv ha tagit ett jättesteg mot framgång och rikedom - han var erbjuden chefsposter med svindlande löner av stora företag i USA - men han har föredragit ett stillsamt liv som professor vid universitetet i Cincinnati, där han ger kurser i aerodynamik. Han undviker intervjuer och talar sällan offentligt. Men han lär ha berättat om sitt stora äventyr för en scoutförening i Ohio nyligen.

Mänmannen har haft en lång väg hem, men den längsta och svåraste delen av den har utspelats på jorden. Många astronauter har uthärdat påfrästningarna i rymden bättre än de tålt påfrestningarna av all uppmärksamhet och hyllningarna efteråt.

Det var vad som hände med Armstrongs kollega på månen svenskättlingen Edwin Aldrin. Den perfekta astronauten, idrottsman och fysiskt prakt-exemplar, fann sig vara komplett oförmögen att spela rymdhjältens roll under de publikframträdanden och goodwill-resor jorden runt som pågick drygt ett år efter månfärden.

Han trasslade in sig i galna kärleksaffärer och hans äktenskap började knaka i fogarna. Snart var Aldrin på väg mot vad han efteråt kallat "ett gammalt hederligt amerikanskt nervsammanbrott". Han lämnade rymd-programmet och blev inlagd på flygvapnets sjukhus i San Antonio för att bli själsligt hopplappad igen. Sjukhusvistelsen hemlighölls för att familjen inte skulle utsättas för obehag och för att astronauternas rykte inte skulle skadas.

Familjen Aldrin är återförenad nu. Mänmannen har flyttat med maka och tre barn från Houston till ett avsides beläget villaområde i Californien. Han har nyligen kommit ut med en bok som fått titeln "Tillbaka till jorden". Aldrin berättar att den tre veckor långa isoleringen i karantänen efter hemkomsten från månen var ett himmelrike jämfört med de påföljande PR-resorna jorden runt. Och landningen på månen var rena barnleken jämfört med "landningen på jorden" - återkomsten till människorna som höll på att knäcka konom.

Nya gudar

Porträtten i tidningarna av lyckliga astronautfamiljer gav en förfälskad bild av verkligheten. Den årlånga träningen före varje rymdfärd när astronauterna sändes omkring till olika utspridda över hela amerikanska kontinenten, orsakade långvariga avbrott i familjelivet.

Barnen blev nästan som främlingar för sina fäder. Hustrurna var långt ifrån de tålmodigt väntande hjältinnorna som man utmålade dem till. De var livrädda för allt som kunde hända, livrädda för alla risker som deras män kunde ta. Äktenskapen höll inte för påfrästningarna.

Vanligen var det äktenskap med tidigare problem som bröt samman under trycket, men krascherna blev fler och fler. Märkligt är att lavinen av skilsmässor rullade igång först efter 1969, efter det att den första lyckliga landningen genomförts. Innan dess vägrade man astronauterna att låta skilja sig - det gällde att hålla hjälteglorian klar och skinande. Inga skilsmässor förekom under det bemannade rymdprogrammets första nio år.

Rymdhjältarna fick aldrig någon ro omkring sig för alla människor. De kunde aldrig försvinna bland mängden. Det var alltid folk som kände igen dem, som sökte upp dem, som kom med erbjudande av de mest skilda slag. De hade alltid problem med att reda ut vilka som var uppriktigt vänliga och vilka som var ute för att "hugga till sig en bit astronaut".

De betraktades som nya Gudar och det fanns alltid kvinnor som tillbad dem och gjorde sitt bästa för att få dessa gudar på fall. En ung kvinna i Cocoa Beach lär med stolthet ha berättat för vem som ville höra på att hon haft fyra astronauter till älskare. En skandalbok som skildrade astronauternas kärleksaffärer blev något av en bestsellers.

Svar på livets mening

I Februari 1971 gick två män omkring bland månbergen i Fra Mauro-området släpande en lastkärra efter sig - det första rullande fordonet på månen. Det var astronauterna Alan Shepard och Edgar Mitchell. På jorden har de gått helt skilda vägar efteråt.

Shepard (som en gång var USA:s första rymdman) kommer inte att göra flera rymdfärder, men han är kvar i Houston som chef för rymdcentrernas astronautkontor. Han har gjort stora pengar på markinvesteringar och bor bland miljonärerna i traktens lyxigaste villaområde.

Mitchell blev berömd för sina försök med telepatisk kontakt mellan månen och jorden. Han sände tankemeddelanden från rymdskeppet till svensken Olle Jönsson i Chicago som fungerade som mottagande medium. Experimentet utfördes med ESP-kort - en kortlek med fem olika symboler: Kvadrat, stjärna, cirkel, kors och våglinje. Jönsson skulle försöka uppfatta vilka symboler Mitchell tänkte på. Resultaten blev överraskande positiva.

Edgar Mitchell är en av de månmän som brutit med det gamla och börjat ett nytt liv. Han har skilt sig. Han har lämnat NASA. Han har startat ett unikt eget företag för psykisk forskning som han kallat EDMA (Edgar D Mitchell & Associates). Jag besökte honom nyligen på hans kontor i en hypermodern byggnad utanför Houston.

"Jag anser att den psykiska utforskningen av människan är ett mycket viktigt område som vetenskapen har förbigått", säger Mitchell. "Ett av de stora problemen med vår snabba teknologiska utveckling är att vi inte förstår oss själva".

Människor söker svar på livets mening, svar på universums största gåta. Det är oerhört viktigt att rikta forskningen mot detta område. Sakta men säkert håller vi nu på att övertyga vetenskapsmännen.

Mitchell började intressera sig för parapsykologiska fenomen av ren nyfikenhet, säger han. Han var skeptisk till en början, men fann att det verkligen låg någonting i det hela. Fortsatta, alltmer avancerade experiment övertygade honom. Han fann att vi är mer än en kropp (mer än en kropp) av kött och blod, att vi har ännu en dimension - medvetandet.

Mitchell tror att vi står inför ett genombrott i utforskningen av medvetandet och att det kommer att totalt förändra vår uppfattning om naturen. Att vi kommer att få en ny fysik och en ny biologi. Han har fått det stora Stanford-institutet utanför San Francisco att starta experiment med personer som tycks äga övernormala psykiska krafter. Med extremt känsliga mätinstrument försöker man spåra hittills okända energier.

I kö för rymden

Månfararnas starkaste upplevelser tycks genomgående ha varit att se hela jorden som ett litet, fritt svävande, klot i världsalltets svarta tomrum. Inte ens tystlåtna Neil Armstrong som satte det första fotspåret på månytan, kunde tåga med sina känslor när han såg vår planet genom Apollo-kabinens fönstergluggar under hemfärden.

"Plötsligt slog det mig att den lilla vackra blå kulan var JORDEN. Jag satte upp tummen och blundade med ena ögat - och min tumme täckte hela jordklotet. Men jag kände mig inte som någon jätte. Jag kände mig mycket, mycket liten".

Tjugosju astronauter har gjort den svindlande resan till månen. Tolv av dem har stått med fötterna på månmarken. Men det är bara en del som efteråt har lämnat rymdbranchen och övergått till andra mer eller mindre vanliga yrken. Många har faschinerats så av sina upplevelser att de vill ut dit igen, till varje pris. De flesta är kvar inom NASA. Många står i kö för nya rymdfärder och trängs med astronauter som ännu inte gjort sin första färd.

I maj månad 1973 blev veteranen Charles Conrad befälhavare för den första besättningen som sändes upp till rymdstationen Skylab, som ännu kretsar kring jorden. Det var hans fjärde och längsta rymdfärd. 1965 hade han slagit ryssarnas "oslagbara" rymdrekord. 1969 hade han som chef på Apollo 12 tillsammans med kollegan Alan Bean utfört den andra landningen på månen.

Conrad och hans två följeslagare på Skylab satte i våras nytt världsrekord i rymdvistelse med 28 dygn. De bevisade att den fruktade gränsen för människan i rymden inte fanns. De höll hela världen i spänning när de klev ut i tomma rymden och reparerade den skadade rymdstationen som tycktes vara dömd till undergång.

Nya rekordmän

Nyss var Charles Conrad världsmästare med 1180 rymdtimmar bakom sig. I dag är han redan slagen flera gånger om - dels av sin gamla mån-kollega Alan Bean, befälhavare på den andra Skylab-besättningen som stannade uppe i hela 59 dygn - dels av de tre nykomlingarna Carr, Gibson och Pogue, det sista Skylab-laget som var i rymden från november till februari och höjde rymdrekordet till fantastiska 84 dygn.

Medan jag skriver detta har ett meddelande inkommit från NASA att Conrad lämnar astronautyrket för att bli vicepresident för det amerikanska kabel-TV-bolaget. Han säger att det var ett svårt beslut att fatta efter 11 år inom rymdforskningen - men tröstar sig med att TV-satelliter och en hel del annan rymdteknologi ingår i hans nya jobb.

Andra månveteraner fortsätter vidare på "vägen mot stjärnorna" - den enda väg de kan tänka sig: Thomas Stafford (som ledde genrepet före den första månlandningen) har rest till Sovjet för att förbereda den omtalade kommande dockningen i rymden mellan ryska och amerikanska rymdskepp. Med honom följde åtta astronauter, bland dem månmännen Alan Bean, Ronald Evans och Eugene Cernan, den siste mannen på månen.

En ny rymdepok börjar. Det kommer säkert tider då de första månfärderna ter sig som bara stapplande steg. Förmodligen kommer man bara snart att le åt månpionjärernas känslösvallningar. Som vi nu ler åt de första flygarnas hisnande äventyr.

ANN/SAT

KÄLLA: Allers, Nr 8 24 februari 1974.

+-----+

Sanningen behöver bara byta ägare några få gånger för att bli en lögn.

Televisionen kommer aldrig att helt ersätta tidningen - man kan inte slå ihjäl flugor med TV:n.

Humör är en värdefull gåva - så tappa det inte.

vecka 45

November 1979

Måndag ÖSTERSUND: Månadsmöte

E **5**
Eugen

Tisdag STOCKHOLM: Temakväll

E **6**
Gustav Adolf

Onsdag GÄVLE: Möteskväll
SÄFFLE: Möteskväll
KARLSKOGA: Rymdmusikafton med ljus- och ljudspel. Diskussion om musikens betydelse.

E **7**
Ingegerd

Torsdag ENKÖPING: Öppet Hus
SUNDSVALL: Möteskväll

E **8**
Vendela

Fredag

E **9**
Teodor

Lördag

10
M. Luther

Söndag
11

November 1979

vecka 46

SALA: Planeringsträff för Mälardalens UFO-föreningar om det fortsatta samarbetet.

Måndag
12
Konrad

KÖPING: Temakväll. Elektriska kraftfälts biologiska påverkan på livsorganismen. Föredragshållare Gösta Eklund.

Tisdag
13
Kristian

GÄVLE: Möteskväll
SÄFFLE: Möteskväll

Onsdag
14
Emil

ENKÖPING: Öppet Hus
SUNDSVALL: Möteskväll

Torsdag
15 N
Leopold

KARLSKOGA: Observationskväll - Astronomi

Fredag
16 N
Edmund

Observationsutflykt: Radiosamband
Kontrollera med de grupper som har denna verksamhet om utflykten är inställd eller inte.

Lördag
17 N
Napoleon

HALLSTAHAMMAR: Möteskväll

Söndag
18 N

vecka 47

November 1979

Måndag

19

Elisabet

Tisdag

20

Pontus

VÄSTERÅS: Öppet Hus

Onsdag

F 21

Helga

GÄVLE: Möteskväll
SÄFFLE: Möteskväll
MARKARYD: Möteskväll

Torsdag

F 22

Cecilia

ENKÖPING: Öppet Hus
SUNDSVALL: Möteskväll

Fredag

F 23

Klemens

Lördag

24

Gudrun

Söndag

25

Katarina

Nov/Dec 1979

vecka 48

SALA: Föredragsafton, astrolog Erik Hesser kommer och berättar om astrologins historia och uppbyggnad.

Måndag

26 N

Torkel

Tisdag

27 N

Astrid

Onsdag

28 N

Malte

GÄVLE: Möteskväll
SÄFFLE: Möteskväll

ENKÖPING: Öppet Hus
SUNDSVALL: Möteskväll

Torsdag

29

Sune

Fredag

30

Anders

OBSERVATIONSUTFLYKT/RADIOSAMBAND
Kontrollera med de grupper som har denna verksamhet om utflykten är inställd eller inte.

Lördag

1 F

Oskar

ENKÖPING: Möteskväll
HALLSTAHAMMAR: Möteskväll

Söndag

2 F

Per

vecka 49

December 1979

Måndag ÖSTERSUND: Månadsmöte

F **3**
Lydia

Tisdag

F **4**
Barbro

Onsdag

5
Sven

GÄVLE: Möteskväll
SÄFFLE: Möteskväll
KARLSKOGA: Visning av de nya NASA-bilderna,
som Voyagersonderna har sänt till
jorden från Jupiter och dess månar.

MARKARYD: Möteskväll

Torsdag

6
Nikolaus

ENKÖPING: Öppet Hus
SUNDSVALL: Möteskväll

Fredag

7
Agaton

Lördag

8
Virginia

Söndag

9

December 1979

vecka 50

SALA: Temakväll, ämne bestäms senare

Måndag

10 E
Malin

KÖPING: Temakväll, psykisk healing och tele-
patins grundlagar. Föredragshållare
Per Rindstedt

VÄSTERÅS: Ungdomskväll

Tisdag

11 E
Daniel

GÄVLE: Möteskväll
SÄFFLE: Möteskväll

Onsdag

12 E
Alexander

ENKÖPING: Öppet Hus
SUNDSVALL: Möteskväll

Torsdag

13 E
Lucia

Fredag

14 E
Sten

OBSERVATIONSUTFLYKT/RADIOSAMBAND
Kontrollera med de grupper som har
denna verksamhet om utflykten är
inställd eller inte.

Lördag

15
Gottfrid

HALLSTAHAMMAR: Möteskväll

Söndag

16

Radio till andra världar

David Wilson's egendomliga radio mottog meddelande på Morsekod - men det syntes som om sändarna inte var invånare på vår planet.

Scotland Yard och brittiska underrättelseväsendet var allvarligt oroad. Deras agenter rapporterade att hemliga radiomeddelanden togs emot någonstans i Londonområdet. Och detta vid den tid under första världskriget då London terroriserades av tyska bomber. Kunde dessa signaler ha något samband härmed?

Sökandet blev mycket grundligt. Slutligen hade man inringat ett visst område, och i nr 5, Ardbeg Road i North Dulwich, upptäcktes den skyldige. Hans namn var David Wilson och var sakförare, son till en advokat och känd person, David Henry Wilson, fil.mag. och jur. dr. Radiomottagaren, som han själv hade byggt, beslagtogs av myndigheterna och Scotland Yard fick i uppdrag att utreda fallet. Slutligen blev Wilson helt friad och man gav honom mottagaren tillbaka. Som ett resultat av undersökningen blev det övertygande bevisat, att Wilsons verksamhet varken var illojal eller kunde stoppas. Man fann att han experimenterade för att bestämma det område som mottagaren kunde täcka, för att om möjligt kunna fastställa om den kunde genomtränga stratosfären och in i det oändliga mörka regionerna därbakom.

Vi måste förstå, att Wilson var en man som med inre kraft drevs till forskning i dolda ting, inte bara i denna värld utan också i det kosmiska universum. Det var hans avsikt att söka kunskap om de mystiska, långt avlägsna regionerna och att finna nya ändamålsenliga metoder för utforskandet av hemligheterna. Han ville nyfiket titta på den oändliga rymden genom öppna dörrar. Låt oss se hur det gick för honom.

När Scotland Yard fann honom, var han engagerad i en serie experiment med metaller och trådar, kemikalier och elektriska celler, i sökandet efter en ny energikälla. Han var övertygad om, att om han kunde upptäcka den rätta elektriska ledaren, så kunde han förena sig själv med - och utnyttja - de dolda kosmiska krafterna. Då skulle hans problem vara löst. Det han sökte konstruera, och vad han senare framgångsrikt byggde, kallade han för "vågdetektor". Hans många experiment resulterade slutligen i en anordning som i någonting påminde om en radiomottagare - dock ingick en bergskristall som var viktig del i konstruktionen.

Denna metall, som vägde ca 170 gram, hade ovanliga egenskaper. Synkront med att en elektrisk mekanism gav till och från, utsände kristallen lysande blixtrar. Vad som mest förvånade Wilson var upptäckten, att dessa till och från i den elektriska kretsen tillsammans med kristallens synkrona blixtrar stavade fram ord i Morse-kod.

Den ingenjör som undersökte vågdetektorn på Scotland Yard, beskrev den ingående. Den var lätt portabel och bestod utvändigt av en trälåda klädd med grön flanell. En sluten kopparcylinder, 75 mm i ϕ , som var monterad i lådans övre del innehöll en substans påminnande om radium, och den utsände strålning av något slag. Under denna cylinder fanns en ståltub som innehöll två oscillatorer av den typ som då användes i vissa utrustningar för trådlös telegrafi. Bredvid, och förbundet med denna lilla ståltub fanns ett torrbatteri, och vidare en liten mikrofon med vars hjälp man kunde uppfatta de ljud som apparaten producerade. Detta var de viktigaste delarna i vågdetektorn förutom kristallen, hur den

var ansluten är inte klart.

Efter månader av experimenterande tickade maskinen plötsligt fram en serie punkter och streck mycket fort, och detta repeterades om och om igen. Wilson undrade vad denna märkvärdiga rytm kunde innebära. Några dagar senare kom en nära vän till Wilson på besök. Han hade varit telegrafist, och när han hörde apparaten ticka fram punktserien, kände han igen den som morse och skrev ned meddelandet på papper.

Det var på spanska, ett språk som ingen av dem förstod. Man fick fatt på någon som klarade översättningen, och de två männen blev överraskade av att finna, att meddelandet innehöll en anmodan från någon okänd källa, att en mindre ändring skulle göras i mekanismen för att förbättra mottagningsförmågan.

Wilson's maskin hade verkligen talet. Men blandad med den uppmuntran han kände fanns också åtskilligt som förbryllade honom.

De mystiska råd som maskinen givit följde man, rytmen av punkter och streck blev klarare. Wilson var nu oroad och undrade vad han gett sig in på.

Han upptäckte snart att hans maskin hade idosynktasi, att den fungerade bäst mellan midnatt och klockan fyra på morgonen - uppenbarligen inte de timmar som Wilson hade valt. Den hade ännu en begränsning - maj, juni, juli och augusti var månader olämpliga för mottagning därför att de är så torra i England.

Efter det första meddelandet på spanska, kom en ström av meddelanden ur apparaten, alla i Morseskrift. En del av dem var förvirrande och frag, mentariska, men Wilson's telegrafistvän gjorde sitt yttersta för att skriva ned den snabba följderna av punkter och streck. Mest förfärande och förvånande för de båda männen var det faktum, att det av alla budskapen från lådan framgick att de kom från avlidna personer. Många av dem uppgav sina namn och datum då de avlidit, de namngav personer som de känt medan de levde och de platser där dessa hade bott. Ofta beskrevs omständigheterna under vilka de dött.

Wilson var en metodisk man. Han förde noggranna anteckningar om alla meddelanden som mottogs. Datum, namn och andra data noterades. Allt detta visade sig vara orört efter Wilson's död och materialet ger oss en tämligen klar bild av hans verksamhet och om de förvånande meddelanden som kom från hans flanelklädda låda.

Wilson hade ingen ockult kunskap, han kände inte till någonting om metafysik eller spiritualism. Och han var aggressivt skeptisk mot "andebudskap". Vid denna tidpunkt var han i uppenbart behov av hjälp, varför han kontaktade Mr A.V. Peters, som var psykisk. Två idéer föresvävade Wilson. Dels var han nyfiken på Peters uppfattning om det underliga material han fick genom vågdetektorn, och dels önskade han se vilken effekt, om någon, en psykiskt känslig person skulle ha på apparaten. Peters var ett spiritualistiskt medium med oomtvistade psykiska gåvor, och han var dessutom personligen okänd för Wilson.

Resultatet av Peters närvaro vid sidan om vågdetektorn visade sig omedelbart. Det kom motsägande meddelanden, långa uppehåll och förvirring, allt uppenbarligen beroende på Peters mediala krafter. Det dröjde dock inte länge innan detta upphörde, och hans närvaro störde ej mottagandet av den kod som fortsatte att komma.

Det kom personliga meddelanden till Peters, de flesta av dem högst personliga och uppenbarligen trovärdiga. Ett var från en avlidna vän, Dawson Rogers. Ett annat gällde en då levande Miss Scotherd. Peters följde upp detta sista genom att besöka och introducera sig själv hos damen i fråga. Han upptäckte att det så mystiskt mottagna meddelandet var av intresse för dem båda. På liknande sätt undersökte han andra meddelanden från personer som påstod sig vara avlidna, och kunde verifiera de fakta som vågdetektorn matade fram.

Ett av de bäst verifierade meddelande kom till Peters från en gammal sjöman vid namn Pete, vilken påstod att han dött några år tidigare. Pete hänvisade till en liten silverring, vilken, sade han, var för liten för att passa på någon av hans fingrar. Detta syntes enbart dumt och inkonsekvent, men Pete gav namn, och ett av dem var Peters svärfar. På förfrågan fick han veta allt om den lilla ringen som tidigare tillhört ett barn, och som förmodligen hade setts och provats av gamle Pete när han arbetade hos Peters svärfar, vilkens hustru fortfarande hade ringen i sin ägo.

Det förefaller som om händelser av denna typ drogs fram av de avlidna, inte som fakta av betydelse, utan som bevis på identitet och fortlevande.

Större delen av de senare kommunikationerna kom på Engelska. Men vågdetektorn överförde också meddelanden på annat språk, som arabiska, italienska, ryska, grekiska, portugisiska och franska. Många var av synnerligen personlig natur och uppvisade en stark önskan om kontakt med levande personer i avlägsna delar av världen. En del innehöll varningar, förmaningar och råd. Ibland kunde ett dussin eller fler av dessa avlidna samtidigt försöka överrösta varandra för att bli hörda, med kaos som resultat. Detta var naturligtvis omöjligt att verifiera äktheten i, meddelanden som riktades till avlägsna platser och till främlingar för både Peters och Wilson.

Här ett par exempel på meddelanden från avlidna utlänningar:

"Pode comprehender vossa merce em Portuguez? Depois haver esperado muito tempo parace maravilhosos poder enfim comunicar melhor parabem ha muita gente aqui desejando ex primir ha seu prazer...Tayeira".

Översättningen lyder: "Kan ni förstå portugisiska? Efter att ha väntat så länge, är det underbart att till sist vara i stånd att överföra våra bästa lyckönskningar. Det finns hundratal människor här som önskar framföra sin uppskattning till er. Taxeira.

I augusti 1915 mottog de ett patetiskt budskap på spanska med begäran om att de skulle framföra till en Dona A.V. i Sevilla, Spanien. "Hijo mio, no quieres tu perdonala esta veg? Acuerdete la cariad es la mayor de todos los virtydes Christianios. Antonio."

Detta är uppenbarligen en vädjan om försoning: "Min son, vill du inte förlåta henne denna gång? Kom ihåg att människokärleken är den största av alla kristna dygder. Antonio."

En del meddelanden innehöll 100 ord eller mera. Wilson behövde ofta få en del av dem förtydligade, men han kunde inte ställa frågor, bara ta emot vad som kom in. Apparaten fungerade bara som mottagare.

Det är betecknande att många av dem som talade till Wilson genom vågdetektorn insisterade i två avseende: de hade överlevt fysisk död och de hade behållit sitt minne från livstiden.

Wilson var i dilemma. En del av vad han fått fram föreföll vara av vikt för de levande, men han visste inte vart han skulle vända sig förrän en vän föreslog att han borde kontakta Light, en metafysisk tidning i London. Han gjorde så, och en del av budskapen blev publicerade, i avsikt att därigenom få kontakt med de personer de avsåg. Oftast blev det intet resultat, de avsedda mottagarna läste dem inte, men ibland blev det publicerade budskapet ivrigt mottaget och den döde avsändaren fullt identifierad.

Wilson och Peters mottog ofta högst personliga meddelanden. Ett sådant fick Peters från en ung kvinna som dött helt nyligen. Hon frågade: "Minns ni när jag tog bort roserna från ert rum? Detta är Staffa". Peters lyckades erinra sig episoden - han hade några dagar gäststat bekanta, och den okynniga flickan hade smugit sig in och tagit bort hans vackra rosor från sovrummet.

Ett annat budskap till Wilson kom från en som kallade sig A.C. och löd: kommer ni ihåg mig från Redcliffe Gardens för 28 år sedan, mina två betjänter och min papegoja? Detta sänds med stor svårighet, men jag hoppas

kunna komma igen med er! Det var först efter åtskilligt tänkande som Wilson drog sig till minnes sin grandonkel Alexander Colder, som han en gång besökt i Redcliffe Gardens. Det fanns två gamla tjänare där, kom han ihåg, och en flaxig papegoja.

Vid denna tidpunkt hade Wilson blivit fullt övertygad om att han hade kontakt med avlidna personer. Han styrktes i sin uppfattning varje gång någon levande person bekräftade ett meddelande.

En envis kommunikator blev som ett horn i sidan för Wilson. Denne kallade sig själv Jonquill, och avbröt ofta andra meddelanden. Hans infall tog formen av kviska, respektlösa och ibland oanständiga anmärkningar eller harmfulla skämt. Han ville inte avlägsna sig på begäran av andra, men Wilson kom till slut underfund med att han kunde stoppa Jonquil genom att ha en stark lampa tänd i rummet.

Att döma av anteckningarna, hade Wilson goda skäl för antagandet, att närvaron av energi talade för närvaron av liv. Hans kommunikatorer förde med sig enorma mängder av minnen, idéer, känslöstämningar, önskningar och sympatier, vilka alla talade för odödlighet. Wilson var en människa som överskådade höjder där det mänskliga förnuftet ej hade säkert fotfäste - höjder avsedda för filosofins alpinister. Kanske var det därför som han underlät att offentliggöra vågdetektorns konstruktion. Kanske fruktade han att den kunde hamna i oansvariga människors händer.

Ett rykte gör gällande att en kopia av hans vågdetektor sändes till Paris före mars 1915, men detta har aldrig blivit bekräftat och det finns inga uppgifter om dess användning i Frankrike. Ingen tycks veta vart hans apparat tog vägen. Man kan endast förmoda att han, av orsak som endast han själv kände till, förstörde apparaten före sin död. Hans hustru har inte lämnat några som helst upplysningar om denna superradio, och Scotland Yards register är inte tillgängliga för utomstående.

Såväl i England som på andra håll i världen har under många år både fysiker och tekniker lagt ned mycket arbete i försök att konstruera en vågdetektor lika den som Wilson byggde, men än så länge utan framgång. För närvarande pågår experiment vid "The Psychosomatic Research Communication Society", Manchester, England, och vid "The Spirit Electronic Communication Society". En mekanism har uppfunnits av Metla och Van Zelst. Andra rapporterar framsteg vid användandet av the Zwaan Super-ray device. Bland andra forskargrupper återfinns de la Warr Laboratories, Oxford, the Hammond Research Corporation, Gloucester, Mass, Dr Michael Ash och Dr Fumiere, Paris, Dr Hulke, Mr A.C. Mains och vissa fysiker vid radio Corporation of Amerika.

Arthur H. Bird vid Birson Laboratory i London, är kanske den, som efter 30 års experimenterande har gått förbi alla andra med en mekanisk konstruktion som förefaller vara likvärdig Wilsons.

Kommer någon av dessa män att lyckas med att mekaniskt överbygga det svalg som ligger mellan de döda och de levande?

KÄLLA: Brevcirkeln. Serie A - brev nr 1.

VILKEN FÅGELHJÄRNA !!!

Vetenskapsmän har alltid varit förbryllade över fåglars förmåga att flytta långa sträckor. Nu har man upptäckt något ännu mer förbryllande - duvor kan uppfatta månens läge även när de inte kan se den. Tidigare har det bevisats att brevduvor uppfattar förändringar i jordens magnetfält, att de kan se ljusvågor som är osynliga för oss, att de kan upptäcka lågfrekventa ljud på flera kilometers avstånd, att de kan uppfatta förändringar i lufttrycket och att de kan identifiera vanliga dofter. Dessutom vet alltså duvor var månen befinner sig, även i dagsljus. Hur de kan veta det är fortfarande ett mysterium för vetenskapsmännen.

DE HÅLLER ARTÄRERNA UNGA.

I en sydafrikansk by, som tillhör Tswanastammen, har medicinska forskare funnit äldre svarta människor, vars artärer är lika "unga" som hos vita ungdomar. I många industriländer har de unga redan "gamla" artärer. I sin rapport till British Medical Journal meddelade läkarna också att det inte förekom hjärt- och kärlsjukdomar hos de gamla i Tswanastammen. Som förklaring sade de: "De svarta sydafrikanerna som bor på landsbygden lever på en diet som är rik på fibrer och som innehåller lite animaliskt protein och fett. Barnen är aktiva och de vuxna förblir aktiva även när de är gamla." Mycket få rökte. Spannmål, grönsaker, frukt och vilda växter utgör deras huvudsakliga diet, som innehåller mycket litet kött och mjölk.

CIVILISATIONEN SLÅR TILL MOT HUNZAFOLKET

Den imponerande nya Karokorumvägen mellan Sinkiang, Kina och Pakistan passerar genom den en gång avsidens belägna Hunza-dalen, vars innevanare har haft ett nästan legendariskt rykte för sin goda hälsa och höga ålder. Med den nya vägen och "civilisationen" håller saker och ting på att ändras för Hunzafolket, enligt den engelske kolumnisten Ray Vicker. Detta bergfolks spänst och hälsa har tillskrivits deras magra naturliga kost och deras motion, men "när de nu ges möjlighet skulle många av Hunzafolket gärna leva enbart på karameller", påpekar Vicker. För att belysa detta berättar han följande erfarenhet:

"Vid ett uppehåll för lunch under en fotvandring från Baltit lunchade Hunzaguiden på en burk Heinz bakade bönor. ... Han avslutade med ett halvt-dussin karameller, som han slukade i en munsbit, varpå han lade sig på gräset och rökte cigaretter tills vandringen återupptogs. Då sade vi till honom att rökning inte är bra för andningen när man vandrar, rykte han på axlarna. 'Nu har vi buss. Vi behöver inte längre gå så mycket.'"

The Wall Street Journal

ÖVERRASKNINGAR FRÅN JUPITER

Då rymdskeppet Voyager I flög till Jupiter i mars månad, fick vetenskapsmännen ta emot några överraskningar via rymdskeppets kameror. De fick veta att Jupiter har en ring kring sig alldeles som Saturnus och Uranus. Ringen består av mörka stenpartiklar och man beräknar tjockleken till mindre än 29 km. och bredden till 8000 km. För jämförelsens skull kan nämnas att Saturnus tydligt synliga ringar är mindre än 16 km. tjocka men omkring 271000 km. breda. Förekomsten av Jupiters ring understöder den teori som den franske astronomen Edourd Roche uppställde år 1849 och som visade att ringar, snarare än månar, måste förekomma på ett avstånd om 2,45 gånger en planets radie. Han beräknade att de gravitationskrafter som moderplaneten utvecklade skulle bryta sönder varje självständig satellit i en omlopps bana innanför den s.k. "Roche-gränsen".

Vid Jupiters nordpol filmade rymdskeppets kamera också vad vetenskapsmännen kallar "det största polarsken som någonsin setts av människor". De tror att krafter liknande dem som orsakar det vackra norrskenet på jorden är i verksamhet även på Jupiter. Men det påstods att Jupiters polarsken var ca. 29000 km. långt - mer än två gånger jordens diameter.

Det stora antalet aktiva vulkaner på Io, den innersta av Jupiters större månar, överraskade också vetenskapsmännen. De hade förväntat sig en kall, kraterrik måne lik vår egen, men det visade sig att ånga, fallande aska och flödande lava från allmänt förekommande vulkaner fortfarande formar Ios yta. Dessa vulkaner under utbrott är de första man sett utanför jorden.

New York Times

Christer sysslar med UFO

"Många tycker jag är konstig"

Efter ett elavbrott blev det becksvalt överallt men plötsligt syntes ett starkt ljussken som kom närmare och närmare. Det var ett föremål med två egendomliga varelser i som svävade över en trädgård. Varelserna var lika stora som 14-15-åringar och hade genomträngande - men ändå vänlig - blick. De hade inget hår på huvudet och var klädda i vita uniformer.

Mannen som bodde i huset och hans son stod i trädgården och vinkade till varelserna som spärrade upp ögonen. Farkosten började röra sig längs gatan och mannen gick vid sidan om. Plötsligt blev det helt mörkt och UFO:n försvann.

Grannarna såg också föremålet och alla var mycket förundrade. Efter en halvtimme fick mannen, som var montör, stickningar i benen och blev sjuk. Tre veckor senare måste höger ben amputeras, det ben som stod närmast farkosten. Montören tror själv att det var en strålningsskada men läkarna talar om inre åderbräck. Detta är ett av de intressantaste UFO-fallen i Sverige och det hände i Småland 1959.

300 rapporter om året

UFO är en förkortning för Unidentified Flying Objects och det betyder ungefär ett okänt föremål i luften som inte har någon förklaring. Varje år kommer det ca 300 rapporter om UFO-föremål i Sverige. De flesta kommer till UFO-Sveriges larmcentral i Köping (tel 0221/310 25). Där antecknar man vad som hänt och skickar frågeformulär som ska fyllas i. Om det är riktigt intressant rycker UFO-medlemmar ut och undersöker på platsen, pratar med dem som sett föremålen, tar markprover, fotograferar m m.

Christer Nordin är en av dem som undersöker UFO-fenomen.

Han är en sansad och kritisk kille som leder Stockholms UFO-förening.

Mest är det ljussken och främmande föremål som vi får telefonsamtal om. Av 100 larm

är det omkring 80 som är missförstånd. Det kan vara väderballonger, lysraketer eller något annat som har en naturlig förklaring. Ungefär 20 fall finns det alltså ingen förklaring till. UFO finns men vad det är vet vi inte, säger Christer.

de är rädda för att bli retade. Vi i UFO-Sverige skrattar inte åt någon och anmälarna får gärna vara anonyma. Men vi är inte okritiska. Ibland fantiserar folk ihop historier för att komma i tidningen, ibland vill de skoja med oss. Vi har fått en hel del bilder där man kopierat in kastrulllock i landskapet. Allt undersöks så noga som möjligt.

Tror du på det där? frågar många. Men det är inte fråga om att tro utan att ta reda på och undersöka. Själv har jag aldrig sett något UFO.

Det är inte vi i föreningarna som ser UFO, vi undersöker och samlar fakta för att UFO ska tas på allvar. På kurser har jag lärt mig hur man ska undersöka oförklarliga fall.

Försiktiga vetenskapsmän

Vetenskapsmännen börjar också bli intresserade och vi vill gärna samarbeta med dem. De flesta är försiktiga men en del tycker att UFO är fria fantasier.

Vi har 18 lokalföreningar i Sverige med ca 2 500 medlemmar. Astronauter, böcker, film och UFO-rapporter sätter fart på intresset. Alla sorters människor och alla åldersgrupper finns med, mest är det pojkar i 15-20-årsåldern.

Vi träffas och pratar om UFO, visar film och lyssnar på föredrag. Många bygger UFO-detektorer, det är en sorts låda som ger ifrån sig ett skarpt ljud vid elektromagnetisk strålning, alltså den strålning som tycks komma från UFO-föremål.

Många tror att UFO inte finns, men vad är det som säger att vi vet allt? På 1930-talet hade man blivit utskräddad om man sade att folk skulle resa till månen. Mycket är möjligt, det gäller att både vara kritisk och öppen, tycker Christer.

Av Ann Källman

Aldrig har intresset för UFO varit så stort som nu. Filmer, böcker, serier och musik handlar om rymdvarelser, flygande tefat och främmande planeter.

Konstigt med UFO

Det är stor skillnad på inställningen till UFO nu och när jag började bli intresserad för 15 år sedan. Visserligen finns det många som fortfarande tycker att man är lite konstig om man sysslar med UFO men allt fler börjar bli öppna för att UFO kan finnas.

Många har inte velat anmäla att de sett UFO eftersom

Christer med två modeller som Chris B Vos gjort. Till vänster står en modell av det föremål som några smålänningar såg 1959 och modellen till höger föreställer profeten Hesekiels rymdskepp som beskrivits i Bibeln. (Foto: Nils-Johan Norenlin.)